

***** Otvorené stretnutie MO v Trebišove 6.2. o 16:00 v Rímskokatolíckom kostole *****

Milí bratia,

11. – 20. októbra sa konala medzinárodná konferencia Komunity útechy (Solace, t.j. Modlitby matiek, Modlitby otcov a Deti viery) v Mariánke pri Bratislave. Strávil som tam časť soboty a väčšinu nedele 16. -17. 10. V sobotu sa nás zišlo okolo 20 otcov, asi tucet zo Slovenska, ostatní zo zahraničia. Náš koordinátor Maurice (Anglicko) mal veľmi peknú prednášku o MO pred prítomnými otcami a mamami, po nej sme zostali v sále len my muži, aby sme sa zoznámili a navzájom povzbudili (získali sme kontakt na štyroch nových záujemcov o MO na Slovensku). Občas nakukli dnu nejaké mamy a s úsmevom na tvári zase dvere zavreli, očividne spokojné, že muži konečne robia to, za čo sa ony dlho modlili. Maurice na mňa preniesol radostnú nádej, že príde čas, keď sa Modlitby otcov rozlejú ako rieka a budú meniť tento svet tak, ako ho menia MM.

Večer pokračoval program pre koordinátorov skladaním sľubov. Môžu ich zložiť všetci (t.j. nielen koordinátori), ktorí sa rozhodnú, že Komunita útechy bude pre nich najvyššou prioritou medzi cirkevnými spoločenstvami, hneď po prirodzených prioritách ako sú rodina a zamestnanie. Sľuby sa skladajú na jeden rok a potom je možné ich obnoviť. Adorovali sme pred Najsvätejšou sviatosťou v tichosti aj spevom a potom sme pristupovali postupne k Veronike (mamy) a Mauriceovi (otcovia) a skladali sme sľuby členov Solace. Potom na nás kládli ruky dvaja prítomní kňazi a modlili sa za nás. Bol to veľmi silný zážitok.

V nedeľu som mal možnosť sa s Mauriceom dôkladne pozhovárať vo dvojici. Hovorili sme o našej knižočke, o Portugalsku a o jeho novej návšteve Slovenska v nie tak vzdialenej budúcnosti. Maurice so svojou skupinkou pripravil nové vydanie našej knižky, v ktorom sa snažili vylepšiť niektoré modlitby. Som presvedčený, že sa im to podarilo. V tomto spravodaji uverejňujeme zmeny v 'každodennej modlitbe otcov' - prosíme, napíšte nám svoje prípadné pripomienky k prekladu. Postupne budeme v spravodajoch uvádzať aj zmeny v ďalších modlitbách a po vašich korektúrach by sme mohli niekedy (o rok ?) pristúpiť k druhému vydaniu našej knižky.

Čo sa týka brigády v Portugalsku (obnova budov, ktoré Solace dostal do prenájmu na 20 rokov), Maurice cítil, že bez pomoci miestnych mužov to nepôjde a preto sa rozhodol cestovať do Val de Figuera a modliť sa niekoľko dní priamo na mieste, aby s Pánovou pomocou našiel mužov, ktorí by vytvorili prvú skupinku MO v Portugalsku. Z mailu, ktorý nám napísal po návrate, sa nedalo vyčítať, či uspel, ale písal v ňom, že pri troch rôznych príležitostiach v modlitbe náhodne otvorili Sv. Písmo na tom istom mieste (veľmi krátka kniha proroka Aggea), kde sa hovorí, že Pán dá všetky potrebné prostriedky na obnovu svojho domu (chrámu). V kontexte úmyslu, za ktorý sa modlili, to Maurice považuje za veľmi povzbudivú odpoveď, že sa nájdu peniaze, ktoré umožnia rozbehnúť obnovu budov vo Val de Figuera.

Napokon, začali sme uvažovať o Mauriceovej návšteve Slovenska v termíne, ktorý necháme na Pána. Bola by to pekná príležitosť na stretnutie sa s tými skupinkami MO, ktoré by o to mali záujem. Prosíme o modlitbu na tento úmysel.

Veľmi ma prekvapil vývoj okolo Detí viery, o ktorom informovala zakladateľka MM Veronika. Prvé skupinky už fungujú a usilovne pracujú na svojej knižke, ktorej pracovnú verziu som si priniesol z Mariánky domov. Deti viery budú pre deti od tých najmenších až po dospelé (do 29 rokov), pričom tie dospelé budú viesť stretnutia tých malých. Okrem modlitieb podobných našim sa na ich stretnutiach objavuje veľa spevu, tanca a tiež divadla (pantomíma). Veronika povedala, že cíti, že DV prinesú ešte viac dobra pre svet ako MM! Vďaka Ti Pane, za požehnaný čas v Mariánke!

Na konci novembra sme tu v Žiline urobili otvorené stretnutie MO, na ktoré sme pozvali mužov z MO zo vzdialenosti do 80 km (podrobnosti čítajte nižšie). Bolo to krásne stretnutie, pri ktorom som si uvedomil, akí sme si blízki – jasne som cítil, že máme niečo spoločné – nielen vieru, ale aj spôsob jej prežívania. Každý muž prispel do modlitieb niečím osobitým, čím Pán obdaroval práve jeho. Je možné, že Pán volá naše skupinky, aby sme raz, dvakrát do roka zorganizovali takéto stretnutie, na ktorom sa môžeme spoznať (otcovia z rôznych miest) a povzbudiť sa navzájom. V Trebišove organizujú 6.2. už druhé takéto stretnutie o 16:00 v Rímskokatolíckom kostole. Všetci ste srdečne vítaní!

Ivan

Otvorené MO v Žiline na Hájiku

Už dlhšiu dobu sme uvažovali o verejných MO, ktoré by sme usporiadali v niektorom zo žilinských kostolov. Dlhو sme váhali a necítili Pánovu istotu v tejto veci. Postupne sme však získavali pevnejšiu pôdu pod nohami. Trochu odvahy nám dodalo podobné stretnutie otcov v Trebišove, ktoré sa konalo pri príležitosti tretieho výročia MO v Trebišove. Ďalším podnetom bola myšlienka urobiť spoločné stretnutie MO s otcami z Prečína, ktorí sú k nám najbližšie. Najväčší impulz sme asi dostali na medzinárodnej konferencii Solace, kde sme si v sobotu po svätej omši vypočuli Mauriceovu prednášku o MO. Maurice si nič špeciálne nepripravoval, ale jeho prednáška bola taká živá, až som ľutoval, že nás - otcov tam nebolo viac. Bol som tak zasiahnutý, že som sa cítil povolaný k tomu, aby som na druhý deň oslovil niekoľkých mužov a nášho pána farára po svätej omši. Ich reakciou som bol povzbudený. Tuším o dva týždne neskoršie sme sa na našich MO na Hájiku dohodli na tom, že na začiatku adventu usporiadame na Hájiku v (rozostavanej) kaplnke Božieho milosrdenstva otvorené MO. Nie prednášku, ale modlitbové stretnutie ako každý iný týždeň. Dohodli sme sa na tom, že nebudeme nič samostatne vyhlasovať ani pripravovať a budeme sa snažiť prežívať zvyčajné MO ako každý iný pondelok, aby nás tak Pán sám mohol zjednotiť svojím Duchom a aby sme zjednotení prežívali to, čo prežívame v jednotlivých skupinkách. Tiež sme chceli, aby aj tí otcovia, ktorí ešte nemajú skúsenosť takejto spoločnej modlitby otcov ju na tomto stretnutí mohli zažiť. Necháme priestor Duchu Svätému, aby On viedol toto stretnutie. Jediná príprava spočívala v prosbách a modlitbách, posielaní pozvánok tým, ktorí boli relatívne blízko Žiliny a príprave pohostenia ku príležitosti štvrtého výročia MO na Hájiku. Termín stretnutia sme stanovili na prvý pondelok v adventnom období a to v čase, kedy sa zvyčajne modlíme, t.j. v pondelok večer.

Nakoniec sa nás zišlo okolo 25 otcov, z toho traja kňazi. Chlapi z Dolnej Súče, Prečína a zo Žiliny a okolia - Vlčiniec, Tepličky nad Váhom, Marčeku, Budatina a Hájiku. Na úvod Ivan predstavil hnutie Solace a potom sa rozbehli zvyčajné MO na aké sme zvyknutí, len vo väčšom počte. Každý otec tam mal svoje miesto. Muži z Prečína nás prekvapili dojímavým spevom. Bolo cítiť Pánovu prítomnosť a aj to, že toto stretnutie je presne také, aké má byť. Nakoniec sme ako zvyčajne odovzdávali svojich najbližších do košíčka k päte kríža a potom sme dostali kňazské požehnanie. Po modlitbách nasledovalo chutné občerstvenie, ktoré napiekli a pripravili naše milé manželky. Chvála Pánovi za Jeho Dielo.

Petr

Ako ma Boh priviedol do spoločenstva MO.

Keď sme sa v lete v roku 2003 poprvýkrát s mojou rodinou zúčastnili letného kurzu Manželských stretnutí v Banskej Bystrici, poprvýkrát som sa bližšie dozvedel, aký bohatý kresťanský život vedú živé spoločenstvá v rôznych mestách Slovenska. V dobrom som im závidel ich autentické spoločenstvá, skutočné tam vznikajúce priateľstvá i modlitbové stretnutia, trchu iné ako oficiálna liturgia v kostole. Cítil som, že to je to, čo mi v mojom doterajšom kresťanskom živote chýbalo. Moja túžba po takomto spoločenstve sa ešte stupňovala po našom návrate z takzvanej jesennej obnovy MS (pre tých ktorí to nepoznajú je to víkendové stretnutie manželských párov, ktoré sa zúčastnili letného kurzu Manželských stretnutí). Celou cestou domov som manželke nedal pokoj so zámerom založiť podobné modlitbové stretnutie aj u nás v ďalekom Trebišove. Počas celého nasledujúceho týždňa som sa modlil na tento úmysel. Nasledujúci víkend som chodil po byte opäť s tou istou myšlienkou. Len som nevedel, ako začať.

Aké bolo moje prekvapenie v pondelok popoludní, keď mi manželka porozprávala príhodu, ktorá sa jej v ten deň stala. Keď odprevadila nášho syna do škôlky, stretla sa tam s inou mamou, s ktorou sa dovtedy veľmi nepoznala. Tá sa však dala s mojou manželkou do reči s konkrétnym cieľom. Tým cieľom bolo, pozvať ju do modlitbového spoločenstva Modlitby matiek. Moja manželka ju asi dosť prekvapila, keď jej bez problému prisľúbila účasť, a ešte sa spýtala, či nie je niečo podobné aj pre mužov. A bolo! Hneď v ten istý pondelok večer som sa o ôsmej večer zúčastnil svojho prvého vytúženého modlitbového stretnutia. Bolo to stretnutie Modlitieb otcov. Bol som a až doteraz som nesmierne rád, že v tomto spoločenstve som našiel nielen nášho Pána, ale aj skutočných bratov vo viere. A bol som skutočne rád, že Boh po mne nechcel aby som čosi také zorganizoval ja. Urobil to On sám už oveľa skôr, ako som ja čo i len tušil, že po niečom takom túžim.

Martin

Radosť z odovzdania sa.

Zakladateľka Modlitieb matiek Veronika napísala knižku "The Joy of Surrender", ("Radosť z odovzdania sa"). Je to svedectvo o tom, ako odovzdanie sa zmenilo Veronikin život a ako sa zrodili Modlitby matiek. Čerstvo vytlačenú knižku som dostal na konferencii v Mariánke a zhltol som ju za pár dní.

Odovzdanie sa je základný princíp Komunity útecha (Solace). Anglické slovo, ktoré Veronika použila pre odovzdanie sa (surrender) znamená aj vzdanie sa (vojaka nepriateľovi). Keď sa vojak vzdáva nepriateľovi, tak mu odovzdáva celý svoj život, úplne všetko, často bez podmienok. Jeho vôľa musí kapitulovať, je celkom závislý na vôli väzniteľa. Odovzdanie sa, ako ho chápeme v Komunitě útecha, je práve takéto úplné a bezpodmienečné - s tým rozdielom, že sa preň rozhodujeme dobrovoľne, a že náš 'väzniteľ' nie je náš nepriateľ, ale naopak, miluje nás až do krajnosti. Boh má plány pre každého z nás, ale môže ich realizovať, až keď mu to dovolíme. Keď sa mu stopercentne odovzdáme. Ak to dokážeme, po krátkom čase si uvedomíme, že Boh zareagoval a urobil v našom živote veci, o ktorých nám je jasné, že sú od Neho. Ak sa to nezhodovalo s našimi plánmi, nevadí. Niet nič úžasnejšieho, ako vidieť Boha v akcii. Prežívame radosť z odovzdania sa.

Rád by som sa podelil o moju vlastnú skúsenosť s odovzdaním sa. Prvý raz som sa stretol s myšlienkou úplného "vzdania sa" Bohu pri čítaní knižky "Spoločníci kríža" od kanadského kňaza Boba Bedarda. Úplne ma to nadchlo. Znova a znova som čítal príbeh o tom, ako sa od základov zmenila celá farnosť, keď sa jej kňaz začal odovzdávať v každodennej osobnej modlitbe (dával Bohu povolenie, aby On mohol konať svoju vôľu). Asi najviac ma šokovalo, ako jednoducho to vyzeralo: odovzdám riadenie svojho života Bohu a On, predstavte si, *príde*! Zdalo sa mi to neuveriteľné, skoro vymyslené. Všemohúci Boh by si dal tú námahu, aby osobne prišiel a viedol môj život? Ale cítil som, že je to pravda. Začal som uvažovať, že by som sa aj ja začal odovzdávať. Bolo to asi pred piatimi rokmi. Uvedomoval som si, že hoci recept je jednoduchý, nie je ľahké odovzdať sa úplne. Človek si rýchlo predstaví veci, do ktorých by sa mu ani náhodou nechcelo, ak by ich Boh náhodou od neho chcel.

Zdalo sa mi však, že nemám čo stratiť. Tak som to skúsil. Po niekoľkých mesiacoch som sa ocitol medzi zakladajúcimi členmi našej skupinky modlitieb otcov a silne som to prežíval ako následok môjho odovzdania sa. Fungovalo to. Ale nebol som pripravený na to, čo nasledovalo. V tom čase sme ešte nevedeli nič o hnutí Modlitby otcov (naša skupinka fungovala úplne nezávisle) a len veľmi málo o Modlitbách matiek. Napriek tomu som sa ocitol na medzinárodnej konferencii Modlitieb matiek v Portugalsku, kam ma pozvala koordinátorka MM Janka ako zástupcu slovenských otcov. Šiel som s istými obavami, či som ten pravý. Aj keď ma MM zaujímali, zdalo sa mi, že šanca, že ma toto hnutie výrazne osloví, nie je veľká. Určite malo svoje charizmy a spiritualitu, ale ja som už našiel svoju spiritualitu, ktorá ma naplno zamestnávala. Bol som celkom ponorený do myšlienky úplného odovzdania sa a hľadania Božej vôle pre môj život - ešte aj do Portugalska som si zobral knihu Boba Bedarda, aby som znovu vychutnal príbeh premeny farnosti St. Mary's. Hneď na prvej prednáške som však onemel. Veronika vyhlásila, že úplné odovzdanie sa Bohu v detskej dôvere je základným princípom Modlitieb matiek. Len tak sa môžu naplniť Božie plány v našom živote ... Po chrbte mi behal mráz. Zrazu som vedel, prečo som tam bol. Už som si nemusel čítať krásne príbehy v knižke. Bol som v reáli, dialo sa to priamo okolo mňa. Duch svätý bol v akcii vďaka krásnym mamám z MM, ktoré mu odovzdali svoje životy. Hovoril som si, Pane, Ty si *naozaj prišiel*! Prežíval som radosť z odovzdania sa.

Aby sme vám skrátili čakanie na preklad Veronikinej knižky 'Radosť z odovzdania sa' do slovenčiny, ponúkame vám v tomto spravodaji príbeh o premene kanadskej farnosti St Mary's v Ottawe. Napísal ho jej farár Bob Bedard. Želáme vám príjemné čítanie.

Ivan

Bob Bedard: **Companions of the Cross (Spoločníci kříža)**

(úryvky z kapitoly o farnosti St. Mary's v Ottawe, Kanada)

(Otec Bedard napísal túto útlu knižku pre potreby rodiaceho sa spoločenstva kňazov "Spoločníci kříža", neskôr po veľkom záujme veriacich súhlasil s jej sprístupnením pre širší okruh ľudí. Je to knižka, ktorá objasňuje spiritualitu nového spoločenstva)

V lete 1984 sa mi naskytla jedinečná príležitosť. Pozvali ma prednášať na tri rôzne konferencie v Kanade, jedna bola na západe, druhá na východe a tretia v centrálnej časti krajiny. Pretože témy konferencií boli veľmi podobné, pripravil som si na všetky tri tú istú prednášku. Cítil som, že by som mal hovoriť na tému obnova farnosti. Chcel som vyjadriť myšlienku, že ak Pán uvoľňuje v týchto dňoch milosť známu ako krst Duchom Svätým v takom množstve, tak má za cieľ obnovu celej Cirkvi. V prednáške som povedal, že 98 % našich ľudí prichádza do styku s Cirkvou vo farnostiach, nebudeme môcť hovoriť o obnove celej Cirkvi, pokiaľ sa niečo významné nestane v našich farnostiach.

Toto, samozrejme, nebola žiadna hlboká myšlienka. Ale pokračoval som v prednáške ďalej a opísal som, ako by taká obnovená farnosť mohla vyzeráť. Bohoslužby by boli živé, s hojnou účasťou. Kostoly by boli plné nadšených veriacich, z ktorých väčšina by si ráno privstala, aby si našla na omši dobré miesto. Prvé rady v kostole by sa zaplňali ako prvé. Kázanie by bolo také účinné, že v kombinácii s ostatnými časťami bohoslužieb by viedlo ľudí k obráteniu. Vo farnosti by sme začali vidieť, pre začiatok snád len veľmi skromne, znamenia a divy sprevádzajúce autentické hlásanie Pánovho slova. Ľudia zasiahnutí Božou milosťou by prešli cestou osobnej obnovy a začali by sa pripravovať na vykonávanie Pánovej práce. Rozvíjali by sa rôzne evanjelizacné aktivity, vzdelávania ľudí na rôznych stupňoch duchovného rastu a sociálne aktivity zamerané na chudobných, chorých, nezamestnaných, zúfalých, osamelých, uväznených a ďalších, ktorí sa ocitli na okraji spoločnosti. Medzi veriacimi by sa vytvárali pevné putá a ľudia by si začali robiť záväzky nielen voči Pánovi, ale aj k sebe navzájom. A napokon, správcovia farností by sa sústredili na skutočnú podstatu svojej práce. Oslobodení od úradovania by robili to, čo hovorili apoštolí: vrátili by sa k modlitbe a službe slova (Sk 6:4)

Reakcia na prednášku bola fantastická. Žasol som nad pozitívnym ohlasom, ktorý sa mi dostal. Bol to ohromný pocit ... Samozrejme, ľahko sa mi o tom rozprávalo. Vždy sa ľahšie rozpráva ako koná. A predpokladám, že všetci prítomní čoskoro usúdili, že to bol len sen, fantázia. Očividne to však bolo niečo, čo hľadali, v čo dúfali, o čo sa snažili a za čo sa modlili.

Celé leto, keď som sa pripravoval na tieto vystúpenia, sa vo mne rozvíjal pocit, že Boh pre mňa niečo pripravuje. Akoby mi chcel povedať, že mám čo najlepšie urobiť tú prednášku, potom sa vrátiť domov a zotrvať v tichu v ústraní, pretože On pre mňa chystá zmenu. Nebol som si istý, či dobre rozumiem, čo sa mi snažil povedať, ale vedel som, že ak je moje cítenie správne, Boh pre mňa chystal farnosť – práve to, o čom som tak veľkolepo v to leto prednášal, a čomu som sa dovtedy celé roky zámerne vyhýbal.

Aby som to skrátil, ukázalo sa, že som rozumel dobre. Domov som sa vrátil koncom augusta a poslušný tomu, čo som si myslel, že Pán odo mňa žiada, som bol ticho. O pár týždňov som bol vymenovaný za správcu farnosti St. Mary's v Ottawe. Bolo to prinajmenšom neobyčajné menovanie. Presuny sa v našej diecéze robia vždy v júni, nie v septembri. Takto som sa stal prvý raz farárom. Prvý raz po takmer 30 rokoch od svojho vysvätenia.

St. Mary's leží na okraji centrálnej časti mesta. Nie je to celkom typická farnosť z centra, ale má niektoré jej charakteristiky. Pred viac ako dvadsiatimi rokmi (tento text bol písaný v druhej polovici 80-tych rokov, IM) to bola živá a rušná farnosť s kostolom preplneným až po dvere niekoľkokrát každú nedeľu. Veriaci boli aktívni v mnohých oblastiach. Roky si však vyžiadali svoju daň. Veľa ľudí sa odsťahovalo. Mladým rodinám odrástli deti. V celej štvrti nastalo veľa zmien. Skrátka, už to nebolo to, čo predtým. Odpadávanie od viery, zaznamenané v celej Cirkvi, bolo viditeľné aj tu. Veľa ľudí jednoducho neprišlo do kostola.

Môj predchodca, ktorého som poznal a vážil si ho dlhé roky, situáciu opísal pomocou výstižného kanadského obrazu: "Môžeš sa postaviť ku vchodu do kostola počas ktorejkoľvek nedeľnej omše a hodiť snehovú guľu k oltáru a nikoho netrafíš." Myslel som si, že len žartuje. Nežartoval. Kostol bol takmer prázdny. Vysvetlil mi, že sa tam toho veľa nedeje. Jediným pravidelným využitím priestorov bolo stretávanie sa skupiny skautiek v pondelky popoludní a ešte ani táto skupina nemala nič spoločné s farnosťou.

Začal som panikáriť. Hovoril som si: "Urobil si hroznú chybu, že si sa na to dal. Nedá sa z toho vycúvať?" Nedalo sa. Bol som v tom až po uši.

Hoci som bol veľmi vyplašený, čo bolo pre mňa netypické, dokázal som ostať každý deň dlhší čas osamote a modlil som sa. Obrátil som sa na Boha. Prosil som ho o múdrosť, aby som vedel, čo

mám robiť. Musel som potlačiť svoj prirodzený sklon snažiť sa rozbehnúť niečo – čokoľvek, len nech sa už niečo deje ! Aj som vyskúšal zopár vecí, ale veľmi sa neujali. Mohlo mi to byť hneď jasné a mohol som si ušetriť starosti a námahu.

Je veľa dobrých vecí, ktoré môžeme urobiť pre Boha, tisíce vecí. Problémom však je, že to budú naše nápady, na ktoré budeme potrebovať našu energiu a naše sily a pritom nebudú veľmi fungovať a my sa pritom úplne vyčerpáme. Koľko vysokomotivovaných ľudí sa odrovnalo, keď sa snažilo robiť dobré veci pre Boha ?

Som presvedčený, že to, čo potrebujeme, nie je celá hrst dobrých myšlienok a nápadov, ale Božia myšlienka. On má plán. Ak môžeme zistiť, aký ten plán je a vykonať ho, bude to fungovať. Bude to fungovať pre Neho a pre Jeho kráľovstvo.

Nuž, zotrval som v modlitbe a hľadal som Pánovo slovo pre moju farnosť. Postupne sa mi začalo zdať, že už sa Pán ku mne prepracúva. Ten pocit som už poznal z leta, keď som správne rozpoznal, že pre mňa pripravuje farnosť. Začal som trochu viac dôverovať svojej schopnosti počuť Boha, keď prehovorí. Domnieval som sa, a v priebehu dní a týždňov to bolo čoraz jasnejšie, že tentoraz počujem asi toto: “ Chcem, aby si nerobil nič okrem tých samozrejmych vecí, ktoré farár musí robiť. Ostatné tu rozbehnem ja sám. Nechcem žiadne tvoje programy a nápady. Mám svoj vlastný plán. Ale je jedna vec, ktorú od teba chcem. Tvoje povolenie. Chcem, aby si mi dal povolenie, aby som tu mohol robiť, čo chcem urobiť. A nielen to, chcem aby si tiež povedal ľuďom, že mi dávaš toto povolenie, a že aj od nich chcem toto povolenie. Ak dostanem dosť povolení, tak to tu rozbehnem. Keď sa to začne, uvidíš to. Potom na to môžeš upozorniť ľudí a získať ich, aby to podporili a pridali sa ku mne”.

Znovu som bol poslušný voči tomu, o čom som si myslel, že Pán odo mňa chce. Dal som mu povolenie, ktoré si, ako sa zdalo, žiadal. Vlastne mu ho ešte stále dávam, každý deň. Hoci som sa cítil veľmi nešikovne, povedal som o tom aj svojim veriacim. Hovoril som im to každú nedeľu : že by aj oni mohli pouvažovať, či nedajú Bohu svoj súhlas.

Ich reakcia bola, ako sa dalo čakať, zaujímavá. Bolo úplne jasné, že takýto výklad evanjelia ešte nikdy nepočuli. Samozrejme, ani ja nie. Odvtedy som ho už počul veľakrát od rôznych ľudí, ale dovtedy, do začiatku roku 1985, ešte nikdy. Videl som, ako s tým ľudia zápasia. Videl som, ako si niektorí mrmlú slovo “povolenie” sami pre seba. Niektorí sa obrátili k susedovi a pýtali sa: “Čo to povedal ?” Nasledovala odpoveď: “ Vraj Boh chce tvoje povolenie ...” Medzi veriacimi zavládlo zdesenie.

Cítil som, že Pán mi umožňuje povedať tú istú vec rôznym spôsobom, keď som sa týždeň čo týždeň snažil ako najlepšie som len vedel, aby ľudia pochopili, o čo tu ide. Prakticky som nehovoril o ničom inom. “Dovoľme Bohu, aby bol Bohom,” povedal som im. “Boh je veľmi dobrý v tom ako byť Bohom. Dovoľme mu, nech tu urobí to, čo by chcel.” V laviciach to opäť zašumelo. “Poradme sa s Pánom”, povedal som, “Boh má plány pre naše životy, pre jednotlivcov aj pre celú farnosť. Ak sa s ním poradíme, možno nám o nich povie !” Na toto reagovali ľudia zvráteným obočím. Pokračoval som:” Sme spokojní so stavom Cirkvi, so stavom tejto farnosti ? Sme spokojní s tým, čo sa stalo s našimi rodinami, s našimi deťmi ?” (Samozrejme, stalo sa dosť zlého: mladí závislí na drogách, deti, ktoré ušli z domu, predmanželský spoločný život, rozbité rodiny, atď.) Zdalo sa, že v tomto momente začali pozornejšie počúvať viacerí. “Myslíme si, že Boh je s týmto spokojný ? Myslíme si, že má moc, aby toto zmenil ?” Na niektorých tvárach sa objavil úprimný záujem. “Sme ochotní dovoliť Bohu, aby zmenil veci, ktoré my sami nemôžeme zmeniť ?” (...) Ak sme ochotní dovoliť Bohu, aby konal svoju prácu, “ pokračoval som, “ tak mu to povedzme. Boh už nechce byť len divákom v našich životoch ! Má už toho plné zuby. Chce byť účastníkom ! “ Takto som kázal viac ako rok.

Ocitli sme sa v akejsi vyčkávacej hre – čakali sme na Pána, kedy niečo začne. Aby som bol úprimný, nebol som si istý, či naozaj niečo začne. Ale zdalo sa nám, že nám hovorí nasledovné: “ Chcem, aby ste sa naučili na mňa čakať.” Naučili ? Takže to nie je dar ? Očividne sa nám s čakaním nechystal pomôcť. Museli sme sa pre čakanie rozhodnúť sami. Takto sme nechali Pánovi otvorené dvere, aby mohol začať veci, ktoré mal na pláne. Keby sme boli bývali netrpezliví a začali niekoľko vlastných iniciatív, len by sme zapratávali cestu tak, že by sa Pán nemohol úplne voľne pohybovať. Takže sme čakali.

Nie som si istý, ako dlho sme čakali. Nedošlo k žiadnej dramatickej zmene. Ale postupne mi začínalo svitať, že Pán to už rozbehol.

Od istého dňa začali ľudia podávať svedectvá o slzách. Buď plakali v kostole oni sami, alebo videli niekoho iného, ako plače. Zvláštne bolo, že plakali väčšinou muži. Spočiatku som si myslel, že je to z vyčerpanosti a nervozity, jednoducho, strácali chlapeckú sebakontrolu. Neskôr ma napadlo: ‘Nebesá ! Možno plačú preto, že moje kázne sú úplne mimo ! Čo sa naozaj dialo, mi došlo až v jednu nedeľu. Môj bývalý študent, ktorý nebol v kostole jedenásť rokov od skončenia strednej školy, prišiel do kostola a neudržateľne sa rozplakal skôr ako začali bohoslužby. Preplakal celú omšu. Po jej skončení mi povedal: “Neviem, čo sa so mnou deje. Toto sa mi ešte nikdy nestalo. Môj život je predsa

OK. Nevieť si to vysvetliť." Neváhal som už a vysvetlil som mu to. Boh sa dotkol jeho života. Od toho dňa je zapálený pre Pána a je jedným z najaktívnejších robotníkov v Jeho vinici.

Jeho príbeh sa zopakoval znovu a znovu v životoch mnohých ľudí. (...) K obráteniam prichádza priamo uprostred omše.

Boh chce, aby sme si všimli nielen to, čo robí, ale aby sme aj pochopili, o čo mu pritom ide. Zdá sa zrejme, že pomazal budovu nášho kostola a osobitne bohoslužby, ktoré sa v nej konajú. Čoskoro sme usúdili, že chce, aby sme sa stali farnosťou, ktorá kladie veľký dôraz na evanjelizáciu. A takou farnosťou sme sa aj stali. Evanjelizujeme, kde sa dá. Napr. počas príprav na sviatosti. Či je to krst, prvá spoveď, prvé prijímanie, birmovka alebo príprava na manželstvo, našim prvým cieľom je evanjelizovať zúčastnených. Evanjelizujeme na ulici, chodíme od dverí k dverám, evanjelizujeme aj v malej kaviarni, ktorú prevádzkujeme v centre mesta. "Ste vy naozaj katolíci?" pýtajú sa nás ľudia. "To si píšete, že sme!", odpovedáme, "a hlásame to isté evanjelium, ktoré katolícka cirkev učí už takmer 2000 rokov."

Keď nám začalo byť jasné, že Boh v našom strede koná svoju obľúbenú prácu, obrátenia, poslali sme pár ľudí, aby sa vyškolili v tom ako evanjelizovať. Myslíme si, že toto mal Pán na mysli, keď povedal, že chce, aby sme pozorovali, čo robí On, a potom sa k nemu pridali. Keď sme videli, čo robil, rozbehli sme program na podporu Jeho snaženia. Toto je rozhodujúci princíp. Prioritou je zistiť, čo robí Boh a pridať sa k nemu. Ak to začal On, bude to mať Jeho silu. Nebudeme to musieť zúfalo pretláčať. Nezničime sa, aby sme to presadili. Princíp je jednoduchý: On začne, my sa pridáme.

Obrátenia v súčasnosti pokračujú nezmeneným tempom. Ľudia, ktorí boli ďaleko od Boha a Cirkvi po dlhé roky, sa vracajú späť. Najskôr prídu k Pánovi a neskôr ich On dostane do kostola. Niektorí bez náboženskej výchovy počujú evanjelium úplne prvý raz a dôjde v nich k pozoruhodnej premene, keď odpovedia na Pánovo volanie.

Ale obrátenie nie je Jeho jedinou iniciatívou. Ľudia, ktorí ožili v Božej milosti počujú ďalšie Pánovo volanie k rôznym službám pre svojich blížnych.

Ako som už povedal, sú tisíce dobrých vecí, ktoré môžeme urobiť pre Boha. Ale ak sa nenaladíme na Jeho plán, budú mať iba obmedzený účinok. Ja som mal a mám veľa predstáv a vízií o tom, čo ešte by sme mohli vo farnosti rozbehnúť. Ale cítil som, ako ma Pán brzdí. Cítil som, že hovorí jedno zo svojich obľúbených slov: "Čakaj!"

(...)

Najneočakávanejšia vec, ktorú Pán urobil, aspoň z môjho pohľadu, je formovanie spoločenstva kňazov. Začali sa objavovať mladí muži, ktorí cítili, že počujú volanie, aby sa stali kňazmi. Ako sme sa stretávali v modlitbe a vytrvali v hľadaní Božej vôle, zdalo sa, že nám Boh dáva víziu pre nové spoločenstvo a jeho poslanie. Mali sme podliehať pod právomoc (? , IM) Ježiša Krista so všetkým, čo z toho vyplýva, byť oddaní Eucharistii, dokonca umožniť, kde to bude možné, večnú adoráciu, byť otvorení darom Duchu Svätého, byť zasvätení Ježišovi cez Máriu, byť verní pápežovi a Učiteľskému úradu Cirkvi, viesť jednoduchý život a slúžiť slabým. Nové spoločenstvo začalo rásť z niekoľkých mladých mužov. Teraz sa začínajú objavovať aj vysvätení kňazi. Nikdy, ani v najhorších nočných morách som nevidel, že by som sa mohol podieľať na sformovaní nového spoločenstva kňazov. Vždy som zastával názor, že ich je už priveľa. Teraz pomáham pri zrode ďalšieho. Ale hoci sa to môže zdať divné, som presvedčený, že takto to Boh chce.

(...)

Udialo sa u nás veľa dobrých vecí, veľkú väčšinu z nich urobil sám Pán. Môj dojem však je, že ešte je len na začiatku. Farnosť ešte nie je obnovená, je len obnovovaná. Ešte musíme prejsť veľký kus cesty.

Prípustme však, že sa dejú zaujímavé veci. Možno sa až tak veľmi nelíšime od obyčajnej farnosti. Určite nie sme jedineční. Zaujímavý je asi najvýstižnejšie slovo. Bohoslužby sú radostné a životodarné. Na to máme veľmi veľa svedectiev od ľudí, ktorých oslovil Pán. Hlavná omša je obzvlášť plná života. Po jej skončení viac ako 300 ľudí dlho postáva v družných debatách v hale pod kostolom. Prvé rady sa v kostole zapíňajú ako prvé. Veľa rúk je počas omše vo vzduchu na chválu Boha. Zopár ráz sme dokonca spievali inšpirovaní Duchom Svätým. Niektorí povedali, že St. Mary's je jediný kostol, kde videl ľudí spievať aj vo vstupnej hale. Obrátenia pokračujú. Rozbieha sa niekoľko programov. Okrem tých spomenutých máme stretávanie žien, mladých, stredoškôľakov, chlapcov, dievčat, detí a mužské raňajky. Máme program zameraný na oslovenie ľudí bývajúcich na území farnosti. V skromnom množstve sa začali objavovať znamenia a divy, ktoré, domnievam sa, predchádzajú ešte väčším veciam. Ľudia si navzájom pomáhajú a budujú tak pevné zväzky. A ... kňazi sa plne venujú pastierskej práci a nie nepodstatným veciam.

MODLITBY OTCOV z Komunity Útecha.

Pozývame Vás na stretnutie Modlitieb otcov,

ktoré sa uskutoční

dňa 6. februára 2005 o 16:00 hod (nedel'a),

vo farskom rímsko-katolíckom kostole v Trebišove

Máme na výber život, alebo smrť.

Zvol' si život !

**Keď si muži budú istí svojou identitou, potom
aj ich manželstvá a rodiny budú silné a zdravé.**

„Pod'te ku mne všetci, ktorí sa namáhate“

(Mt. 11, 28)

Nová verzia:

Každodenná modlitba otcov

Pane, náš Bože, ďakujeme Ti za dar otcovstva a prosíme Ťa o pomoc, keď sme v ťažkostiach, a keď zlyhávame vo svojej úlohe milovať a ochraňovať naše rodiny.

Chceme sa odvrátiť od vecí, ktoré nás od Teba oddeľujú. Prosíme, usmerňuj naše životy a inšpiruj nás vo všetkom, čo robíme.

Pane, daj nám silu a buď naším vodcom, aby sme naplnili svoje poslanie a prijali naše pravé miesto otcov v spoločnosti, podľa príkladu sv. Jozefa, manžela Márie.

Prosíme Ťa, Pane, o ochranu všetkých žien a detí, ktoré si zveril do našej opatery, prosíme chráň ich pred všetkým zlom alebo škodlivými vplyvmi.

Pane, prosíme Ťa, žehnaj Modlitby matiek, Modlitby otcov a Deti viery, aby boli naďalej vedené Duchom Svätým.

Amen.

Terajšia verzia:

Každodenná modlitba otcov

Pane, ďakujeme Ti za dar otcovstva a prosíme Ťa o odpustenie za chvíle, keď sme zlyhali vo svojej povinnosti milovať a ochraňovať naše rodiny.

Lutujeme v mene všetkých otcov a prosíme Ťa, aby si nám pomohol odvrátiť sa od vecí, ktoré nás od Teba oddeľujú.

Pane, daj nám silu a veď nás tak, aby sme naplnili svoje poslanie a prijali svoje pravé miesto otcov v spoločnosti, podľa príkladu sv. Jozefa, manžela Márie.

Prosíme Ťa, Otče, o ochranu všetkých žien a detí, ktoré si zveril do našej opatery, chráň ich, prosím, pred všetkými útokmi nepriateľa.

Otče, prosíme Ťa, žehnaj Modlitby matiek, Modlitby otcov a Deti viery, aby boli naďalej vedené Duchom Svätým.

Prosíme o to skrze Tvojho syna, Ježiša Krista, nášho Pána. Amen.

* * * *

Kontakt na Modlitby otcov:

Ivan Melo Petr Maxa
Stodolova 12 Modlitby_Otcov@post.sk
010 15 Žilina

Kontakt na Modlitby matiek:

Jana
Modlitby matiek z komunity Útecha
P. O.Box 137
850 00 Bratislava 5
Tel./fax: 02/63814054

Milí otcovia, pokiaľ s nami zdieľate záujem o spoločné modlitby otcov, napíšte (alebo mailujte) nám. Radi vám (zdarma) pošleme útlu knižku Modlitieb otcov, z ktorej máme veľkú radosť a tiež ďalšie spravodaje a informácie. Knižka okrem iného slúži na zjednotenie rôznych skupiniek otcov – keď sa z nej modlíme, naše modlitby sa spájajú vo veľkej reťazi nielen na Slovensku, ale po celom svete. Pokiaľ chcete prispieť na naše aktivity, číslo nášho účtu v Tatrabanke je: 2615842617, kód banky 1100.